

AEQUITAS

INTERNETOVÝ ČTVRTLETNÍK NEJVYŠŠÍHO SOUDU



Soudci velkého senátu trestního kolegia Nejvyššího soudu převzali prestižní cenu za nejlepší judikát roku 2023.

Pavel Horňák:

„Po doktorech taky nikdo nechce, aby léky a léčení přizpůsobili tak, aby tomu každý rozuměl. A stejné platí v právu.“

Předseda Nejvyššího soudu se zúčastnil mezinárodní konference Bratislavské právnické fórum.

Ondřej Círek:

„Nezávislost, poctivost, píle, pokora“, hodnoty klíčové pro soudce Nejvyššího soudu.

ÚVODNÍ SLOVO

PŘEDSEDY NEJVYŠŠÍHO SOUDU



Jsem velmi potěšen, že i letos získal Nejvyšší soud cenu za nejlepší judikát, kterou každoročně uděluje společnost Karlovarské právnické dny na své červnové konferenci. Zatímco loni cenu převzalo civilní kolegium, letos ji obdržel velký senát trestního kolegia za rozsudek, který byl publikován ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek s celkem 11 právními větvami, v nichž se řeší otázky týkající se možnosti trestního postihu zaniklé právnické osoby, a to i s přesahem do občanského a obchodního práva.

S profesním i osobním životem našich kolegů se můžete blíže seznámit prostřednictvím rozhovorů, které Vám pravidelně v našem čtvrtletníku přinášíme. Tentokrát Vám představíme našeho nového kolegu Ondřeje Círka, který posílil trestní kolegium od července letošního roku. Pavel Horňák působí na Nejvyšším soudu již pátým rokem a také on se podělil o své zkušenosti a zajímavosti ze soudní praxe v rozhovoru, který naleznete na následujících stránkách.

Nejvyšší soud má velmi čilé zahraniční vztahy a vzájemná setkání s vrcholnými soudy ostatních zemí obě strany obohacují o zkušenosti a podnětné inspirace. Jsem proto velmi rád, že nás v srpnu navštívila delegace Nejvyššího soudu Lotyšska, která se účastnila pracovních jednání jak na Nejvyšším soudu, tak na Justiční akademii. Delegace v čele s předsedou Nejvyššího soudu Lotyšska Aigarsem Strupišem se zajímala o fungování soudu, délku dovolacích řízení, dostupnost online informací a v neposlední řadě o komunikaci s veřejností.

Nejvyšší soud navštívili také zahraniční studenti z právního programu Evropského centra pro kariérní vzdělávání, kteří se během exkurze seznámili se systémem českého soudnictví a s fungováním Nejvyššího soudu. Spolupráci se studenty pokládám za nedílnou součást naší práce, a proto jsem i v tomto školním roce přijal pozvání Evropského sdružení studentů práv, ELSA Brno, abych přivítal nové studenty Právnické fakulty Masarykovy univerzity. Věřím, že se někteří z budoucích studentů nechají inspirovat naší profesí a v budoucnu je přivítáme zde, na Nejvyšším soudu, jako naše kolegy.

Petr Angyalossy

Foto na titulní straně: Soudci velkého senátu trestního kolegia (zleva dole) Jiří Říha, Milada Šámalová, František Púry, Ivo Kouřil (zleva nahoře) Jan Engelmann, Antonín Drašík a Tomáš Durdík, ocenění za nejlepší judikát roku 2023.

Pozn.: Dalšími členy senátu byli i Pavel Šilhavec (konec funkčního období v roce 2023) a Petr Angyalossy.

PŘEDSEDA NEJVYŠŠÍHO SOUDU SE ZÚČASTNIL MEZINÁRODNÍ KONFERENCE BRATISLAVSKÉ PRÁVNICKÉ FÓRUM

Ve dnech 17. až 19. září se konal již jubilejní desátý ročník mezinárodní konference Bratislavské právnícké fórum. V prostorách Právnícké fakulty Univerzity Komenského se i letos setkala řada zajímavých právníckých osobností a ústředním tématem, na které se tentokrát zaměřili, byl vliv evropského práva na národní právní řády. Mezi účastníky samozřejmě nechyběl ani předseda českého Nejvyššího soudu Petr Angyalossy.

Z dalších význačných právníků lze jmenovat Jána Šikutu, předsedu slovenského Nejvyššího soudu, Andráse Vargu, předsedu maďarského Nejvyššího soudu (Kúrie), Martina Puchallu, předsedu Slovenské advokátní komory či Andráse Szecsckaye, místopředsedu Maďarské advokátní komory. Účastnili se rovněž např. slovenský ministr spravedlnosti Boris Susko, maďarský ministr spravedlnosti Bence Tuzson, státní tajemnice polského Ministerstva spravedlnosti Zuzana Rudzińska-Bluszcz a náměstek českého ministra spravedlnosti Vilém Anzenbacher.

Konferenční program slavnostně zahájil rektor Univerzity Komenského v Bratislavě Marek Števec a slovenský ministr zahraničních věcí Juraj Blanár. Samotný odborný program se pak skládal ze tří tematických panelů, na které navázaly prezentace účastníků konference. Témata panelových diskuzí byla pojata relativně pestře – zahrnut byl vliv členství v Unii na rezort justice, na fungování nejvyšších soudních institucí i na činnost advokátního stavu.

Předseda Angyalossy promluvil na téma vlivu europeizace na činnost nejvyšších soudů, a to společně s předsedy Nejvyšších soudů Slovenska a Maďarska. Mimo jiné zdůraznil, že to jsou právě vnitrostátní soudy, které v systému unijního soudnictví sehrávají stěžejní roli, a každý členský stát tak přispívá k zajišťování a uplatňování unijního práva.

Pokud se pak jedná o dopady členství v Unii v kontextu Nejvyššího soudu, předseda konkrétně zmínil dopady institucionální, mezi které zařadil např. vytvoření oddělení analytiky a srovnávacího práva – které se podílí mimo jiné i na spolupráci v rámci mezinárodní komparativní skupiny – či zřízení funkce pověřence pro ochranu osobních údajů. Z hlediska dopadů na samotné soudce připomenul kromě jiného i jejich hojnou účast na školeních a mezinárodních stážích. Předseda pak zejména neopomenul zmínit institut předběžných otázek předkládaných Soudnímu dvoru Evropské unie, kde kvitoval, že české soudy obecně zaujímají přístup „proaktivního partnera“ Soudního dvora.

V rámci sekce odborných příspěvků se předseda zaměřil konkrétněji na aktuální europeizaci trestního práva v oblasti práv obětí trestných činů. Nejprve se zaměřil na europeizaci práv obětí z pohledu Evropské unie a téma dále rozvinul z hlediska Rady Evropy, respektive aktuální rozhodovací praxe Evropského soudu pro lidská práva v dané oblasti. Účastníkům konference rovněž přiblížil konkrétní dopady europeizace do české legislativy, a to především v oblasti redefinice znásilnění.

Konference Bratislavské právnícké fórum je pro účastníky každoročně příjemným zpestřením i odborným obohacením, které tradičně dává prostor reflektovat současná témata i udržovat kontakt mezi zahraničními kolegy.



ROZHOVOR

Ondřej Círek

Soudce trestního kolegia

„Nezávislost, poctivost, píle, pokora“, hodnoty klíčové pro soudce Nejvyššího soudu.

- Vystudoval Právnickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze.
- Státní rigorózní zkoušku složil v roce 2007 na Právnické fakultě Západočeské univerzity v Plzni.
- Od roku 1996 působil jako advokátní koncipient.
- V roce 1997 byl přidělen jako justiční čekatel k Okresnímu soudu v Karlových Varech.
- Soudcem je od roku 1999, kdy se stal předsedou senátu na trestním úseku Okresního soudu v Karlových Varech.
- V roce 2002 se stal předsedou senátu trestního úseku Okresního soudu v Českém Krumlově a od roku 2012 souběžně vykonával funkci předsedy tohoto soudu.
- V roce 2016 byl přeložen ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích, kde působil jako soudce a od roku 2017 jako předseda senátu na trestním úseku.
- V roce 2020 se stal místopředsedou Krajského soudu v Českých Budějovicích. V letech 2022–2023 absolvoval stáž u Vrchního soudu v Praze.
- Soudcem trestního kolegia Nejvyššího soudu je od 1. července 2024.



Jaká byla Vaše cesta, která Vás přivedla na post soudce Nejvyššího soudu?

Úplně jednoduchá cesta to nebyla. Drtivou většinu své profesní kariéry jsem strávil tzv. v první linii, čímž mám na mysli prvostupňového soudce okresního a později krajského soudu. Dělat tohle s plným nasazením víc než dvacet let opravdu není snadné. Snad mi to ale pomůže k tomu, abych nezapomněl a udržel si patřičný respekt k práci těch, kteří si to zaslouží a jejichž rozhodnutí nyní přezkoumávám z pozice soudce Nejvyššího soudu.

Co Vás přimělo k tomu, že se nyní specializujete na trestní právo?

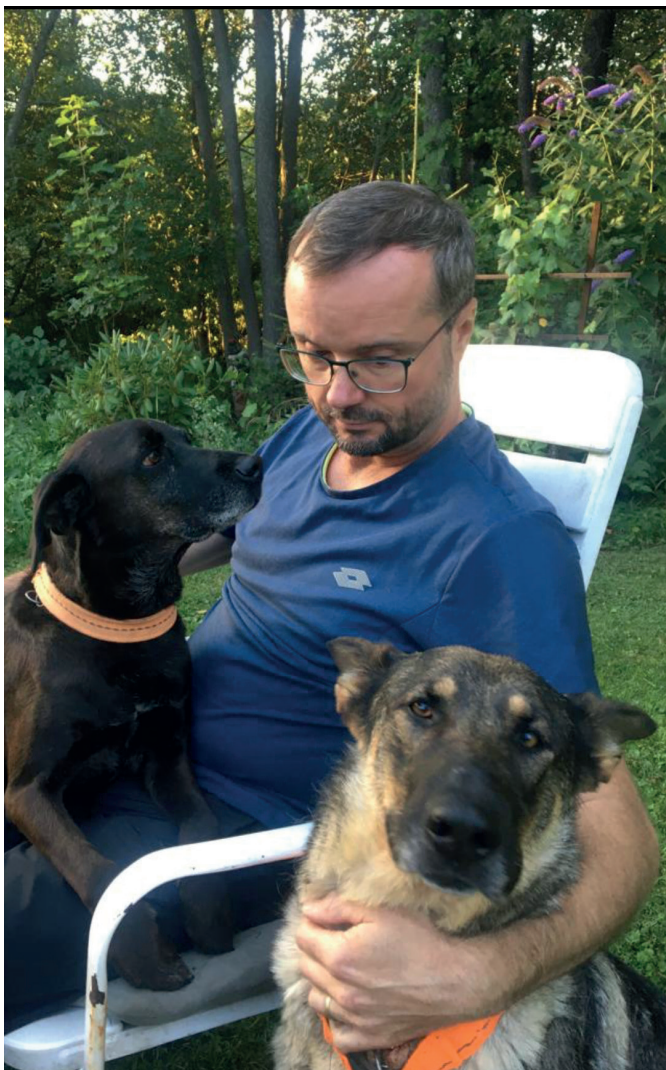
Souhra okolností. Na fakultě jsem byl stoprocentně rozhodnutý věnovat se trestnímu právu. Pak jsem ale díky doporučení kamarádky nastoupil do advokátní kanceláře, kde jsem se zabýval prakticky výlučně právem obchodním a občanským. Když jsem následně po dalším roce a půl přešel na soud a odkroutil si tam čekatelskou praxi, tak jsem byl už rozhodnutý zůstat u práva civilního, nicméně moji tehdejší nadřízení u Okresního soudu v Karlových Varech měli jiný názor a já jsem díky tomu začal soudit na trestním úseku. No a to mi už zůstalo.

Můžete nám popsat, jaké zásadní okamžiky Vás přivedly na Nejvyšší soud?

I tady šlo mimo jiné o shodu okolností. Už před několika lety jsem se sice dozvěděl, že jsem zřejmě v jakémsi širším hledáčku Nejvyššího soudu, ale tehdy to každopádně z mnoha důvodů nepřicházelo do úvahy. Pak mi v roce 2021 předsedkyně Krajského soudu v Českých Budějovicích, Martina Flanderová, (které chci tímto ještě jednou poděkovat) dala souhlas ke stáži na Vrchním soudě v Praze, a později i k možnému trvalému přeložení k tomuto soudu, resp. ke stáži u Nejvyššího soudu. No a potom mi neméně vstřícný postoj vedení Vrchního soudu v Praze umožnil na rok odejít do Brna s tím, že se uvidí, jak se osvědčím, jestli tam zůstanu nebo se vrátím do Prahy, případně Českých Budějovic.

Pamatujete si první věc, kterou jste rozhodoval?

Matně. Pokud se nepletu, tak šlo o nějakou bagatelní majetkovou trestnou činnost, za kterou jsem uložil trest obecně prospěšných prací. Jediné, na co si pamatuji přesně, je to, že mi moje dřívější trestní školitelka, která u jednání byla, řekla, že obviněný určitě nepoznal, že jsem soudil poprvé.



Ondřej Círek na Šumavě.

Jaké hodnoty považujete za klíčové při výkonu funkce soudce Nejvyššího soudu?

Nezávislost, poctivost, píle, pokora.

Každý týden dojíždíte do Brna, je to pro Vás náročné?

Popravdě je to mnohem náročnější, než jsem si původně představoval. Momentálně navíc pendluji hned mezi třemi místy, která spolu zrovna nesousedí – Brno, Praha, Šumava. Strašně moc se těším, že brzy to bude převážně už „jen“ Brno – Šumava.

Můžete nám prozradit, jaké máte koníčky?

No, tady mám bohužel mnoho co zlepšovat a souvisí to hodně i s odpovědí na předchozí otázku. Po jistých zdravotních problémech jsem navíc limitován v části sportovních aktivit, jimž jsem se dříve věnoval a které mě bavily, jako třeba volejbal a tenis. Do roku 2022, než jsem se odstěhoval z jižních Čech, jsem patřil do takové skupiny „bláznů“, kteří téměř každý den chodili na Kletř, zapisovali se do vrcholové knihy, dvakrát ročně soutěžili v počtu výstupů za 6, resp. 9 hodin, a na konci každého kalendářního roku v celkovém počtu výstupů za daný rok apod. To byla nakonec vlastně moje jediná pravidelná volnočasová aktivita, která mi zůstala. Momentálně dumám nad tím, co v podobném duchu pro dobití baterek podnikat v Brně, respektive na Šumavě. Vlastně ještě na jednu svou odpočinkovou aktivitu jsem zapomněl, moc rád chodím na fotbal, od malička jsem velkým fandou Slavie Praha.

Děkuji za rozhovor.
Gabriela Tomíčková

Co Vás na práci soudce Nejvyššího soudu nejvíce naplňuje?

Stejně jako dříve na soudech nižších stupňů je to samozřejmě především pocit uspokojení z dobře vykonané práce. Když se něčemu, třeba i poměrně složitému či obsáhlému, nějaký čas věnuji, a nakonec si po přečtení finální verze rozhodnutí mohu s klidem říct: „Jo, takhle je to dobře“. Dále pak vzhledem k tomu, co jsem už zmínil, tj. že jsem více než dvacet let působil jako prvostupňový soudce, si momentálně také hodně „užívám“, že až na výjimky tzv. nemusím do jednačky, že se mohu mnohem více věnovat skutečnému právu než starostem spojeným s tím, jestli se mi podaří doručit obviněnému předvolání k hlavnímu líčení či veřejnému zasedání, jestli se k jednání dostaví dobrovolně nebo jak ho tam dostanu, apod. Zároveň je tady v Brně i velmi příjemný pracovní kolektiv, a to jak pokud jde o soudce a asistenty, tak i administrativu.



PRESTIŽNÍ CENU ZA NEJLEPŠÍ JUDIKÁT ROKU 2023 PŘEVZAL VELKÝ SENÁT TRESTNÍHO KOLEGIA NEJVYŠŠÍHO SOUDU



Zleva: Ivo Kouřil, Jiří Říha a František Púry.

Na XXXI. ročníku konference Karlovarské právnické dny byl oceněn rozsudek velkého senátu trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 21. června 2023, sp. zn. 15 Tz 9/2023. Velký senát rozhodoval ve složení z předsedy senátu Františka Púryho, soudce zpravodaje Ivo Kouřila a členů senátu Petra Angyalossyho, Antonína Draštíka, Tomáše Durdíka, Jana Engelmana, Jiřího Říhy, Milady Šámalové a Pavla Šilhavického. Rozsudek byl publikován v trestní části Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 31/2023 s celkem 11 právními větvami, v nichž se řeší různé otázky týkající se možnosti trestního postihu zaniklé právnické osoby, a to i s přesahem do občanského a obchodního práva.



Kromě nejlepšího judikátu je každoročně oceňován také nejlepší právnický časopis a uděluje se i autorská cena za nejpřínosnější právnickou publikaci, kterou na letošní konferenci získal autorský kolektiv pod vedením Pavla Šámalu za velký komentář k trestnímu zákoníku vydaný v Nakladatelství C. H. Beck v roce 2023. Na zpracování se autorsky podílelo i několik soudců trestního kolegia Nejvyššího soudu — František Púry, Jiří Říha, Milada Šámalová a Petr Škvain.

Gabriela Tomíčková



ROZHOVOR

Pavel Horňák**předseda senátu občanskoprávního
a obchodního kolegia**

- Vystudoval Právnickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze.
- Od roku 2003 působil jako justiční čekatel Městského soudu v Praze.
- Soudcem je od roku 2005, kdy byl jmenován předsedou senátu Obvodního soudu pro Prahu 2 na civilním úseku.
- Od roku 2008 soudce Městského soudu v Praze na správním úseku, od roku 2010 člen odvolacího senátu na civilním úseku.
- Soudcem občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu je od roku 2019.

Soudcem Nejvyššího soudu jste pět let, jak hodnotíte Vaše dosavadní působení?

Jako do té doby soudce odvolacího soudu jsem si musel zvyknout na odlišný způsob náhledu na věc a rozhodování. Zjednodušeně řečeno, musíte se oprostit od potřeby přezkoumávání skutkových zjištění či hodnocení provedených důkazů a soustředit se výlučně na právní posouzení věci. Jako neurolog amatér bych řekl, že mozek soudce nalézacího soudu určitě musí „svítit“ trochu jinak než mozek soudce odvolacího soudu, ale je to pochopitelně dáno tím, jak jsou nastaveny mantinely přezkumu. Mám štěstí, že jsem v oddělení, které pracuje v přívětivé a přátelské atmosféře, čehož si vážím a musím říci, že až na čestné výjimky jsem na skvělé spolupracovníky měl vždycky docela štěstí. Kolegiální atmosféra je pro mě důležitá. Z té ryze osobní stránky snad mohu říci, že jsem si docela dlouho zvykal na dojíždění do Brna a hlavně na jiný pracovní režim — to byla pro mě i pro rodinu změna.

Jaká byla Vaše cesta k tomu, abyste se stal soudcem Nejvyššího soudu?

Do justice jsem nastoupil v roce 2003 jako čekatel po zhruba deseti letech jiné právní praxe. Tehdy mi bylo skoro 35 let, což v té době nebylo úplně obvyklé, neboť drtivá většina mých tehdejších kolegů čekatelů byli absolventi po škole. Soudit jsem začal u Obvodního soudu pro Prahu 2 civilní agendu, nějakou dobu jsem působil na správním úseku Městského soudu v Praze a následně jsem přešel na odvolací úsek a stal se členem odvolacího senátu Městského soudu v Praze. V lednu 2018 začala moje roční stáž u Nejvyššího soudu v oddělení 33, kde působím i nyní jako předseda senátu.

Co Vás přimělo specializovat se na občanské právo?

Po ukončení čekatelské praxe a vykonání justiční zkoušky nás, adepty na funkci soudce, čekal proces přidělování ke konkrétnímu



Rodinná fotografie z promoce dcery.

soudu. Tehdy byl ještě nedostatek soudců, takže jsme si dokonce mohli vybrat, jestli chceme na civil nebo na trest. Já jsem i díky své předchozí praxi měl blíž k civilu, takže to byla jasná volba. Nakrátko jsem z té cesty sice uhnul, když jsem nějakou dobu působil na správním úseku Městského soudu v Praze, ale na civilní úsek jsem se vrátil.

Jaké byly klíčové momenty Vaší kariéry, které Vás přivedly na post soudce Nejvyššího soudu?

Podle mě je klíčové samo rozhodnutí stát se soudcem. Já jsem se o vstup do justice začal zajímat až dlouho po třicítce, přišlo mi to tak akorát. Že bych šel hned po fakultě soudit, mě nenapadlo. No a z mého pohledu je též zásadní příprava na toto povolání. Já sám jsem čekatelskou praxi věnoval tvrdé přípravě, což se mi z dnešního pohledu jeví jako velmi důležité. A nesmím zapomenout, že důležitá je podpora rodiny.

Pamatujete si na vůbec první věc, kterou jste rozhodoval?

Ano, to si pamatuji velmi dobře. Obvykle si každý začínající soudce pro začátek nařídí nějakou lehčí věc, což se u mě ale

moc nezadařilo, neboť jsem přebíral senát po kolegyni, včetně již nařízených jednání. Tím prvním byl majetkový spor mezi bývalými partnery – tak trochu Válka Roseových... A u toho jednání to bylo znát.

Jaké specializace máte na starosti u Nejvyššího soudu?

Jsem členem oddělení, které rozhoduje o dovoláních ve věcech sporů ze závazkových vztahů, ve věcech, v nichž je řešena otázka ochrany spotřebitele, a ve věcech žalob pro zmatečnost. Vedle toho jsem také členem velkého senátu.

Co Vás na práci soudce Nejvyššího soudu nejvíce naplňuje?

Asi to, že je to práce, která mě opravdu baví.

Působil jste u Obvodního soudu pro Prahu 2, od roku 2008 jste byl soudcem Městského soudu v Praze. Nechybí Vám soudcovský talár a prostředí jednací síně?

Práce na každém soudu, respektive na každém stupni, je v něčem odlišná. Na prvním stupni se ve sporném řízení provádí nejprve tzv. příprava jednání a pak při jednání i veškeré dokazování.

Mě vždycky bavilo chodit do jednačky a musím říct, že to pro mě byla ta nejzajímavější část soudcovské práce. Když jsem přecházel k Nejvyššímu soudu, tak jsem samozřejmě věděl, co mě čeká, ale s tím se zkrátka nedá nic dělat. Namísto jednací síně ale máme porady senátů a pravidelná zasedání občanskoprávního a obchodního kolegia.

Měl jste nebo máte nějaký profesní vzor?

Vzor žádný nemám. V průběhu čekatelské praxe jsme chodili do jednačky na takzvané náslechy – tedy dívat se na práci soudců v jednací síni. To pro mě bylo velice inspirativní a poučné, zejména když šlo o opravdu kvalitního soudce. Když jsem pak soudil, tak velice inspirativní pro mě byla kolegyně Jana Brothánková – tehdejší předsedkyně senátu na správním úseku Městského soudu v Praze.

Jaké konkrétní případy nebo kauzy z Vaší kariéry považujete za nejdůležitější či nejvíce inspirující?

Každý spis obsahuje nějaký příběh. Podstatná není jeho důležitost pro mě samého, ale pro toho, kdo ho žil a kdo se z nějakého důvodu obrátil na soud, aby v jeho věci rozhodl. Jako soudce musím mít rovný přístup a nerozlišovat, zda a proč je pro mě osobně ten či onen případ důležitý. Ano, jistě jsem rozhodoval kauzy, které byly třeba mediálně sledované, takže jste pod větším tlakem, ale to neznamená, že se jinému případu, který třeba mediální pozornost nemá, věnujete jinak. Určitě nezapomenu na některé

opatrovnické kauzy, kde se občas musíte obrnit obrovskou trpělivostí a nadhledem. A abych to i trochu odlehčil, nezapomenu třeba na spor bývalých manželů o vypořádání společného jmění, kde se mi podařilo znesvářené účastníky dovést až ke smíru, k jehož uzavření chyběla shoda na tom, komu připadne jedna police. Po delší vyhrocené diskuzi, kdy to vypadalo, že smír definitivně padá, ale nakonec jeden z účastníků mávnul rukou, takže to dopadlo.

Jaký je Váš názor na aktuální stav českého občanského práva? Jsou nějaké oblasti, které by podle Vás potřebovaly zlepšení?

To je obtížně uchopitelná a složitá otázka. Jako praktik vnímám, že se české občanské právo neustále mění. Je to proces, mění se předpisy, vyvíjí se judikatura a mění se i náhled nás všech na jeho podobu i na způsob jeho uplatňování. Vždycky je co zlepšovat, problém je, že každý z nás má představu o tom, co a jak zlepšit, trošičku jinou. Jeden prosazuje, aby předpisy byly celkově útlejší a stručnější, jiný oponuje, že předpis má být návodný a podrobný. Často proklamované, že každý právní předpis by měl být tak jasný, aby mu každý porozuměl při jeho čtení, je ovšem chiméra. Právo je složitý a velice komplikovaný obor. Představa, že by mu měl rozumět každý, se mívá právě s tím, jak složitě a komplikovaně právo je. Pro srovnání, stejně jako si běžný člověk dokáže poradit s běžnou virózou, tak si patrně neporadí s poruchou štítné žlázy nebo se zlomenou nohou. A po doktorech taky nikdo nechce, aby léky a léčení přizpůsobili tak, aby tomu každý rozuměl.



Ve Vídni se zúčastnil pracovního jednání na tamním Nejvyšším soudu.



Se svými kolegy navštívil Pavel Horňák Nejvyšší soud ve Vídni.

A stejně platí v právu. Ano, každý si zpravidla poradí při běžném nakupování, ale při složitějších právních jednáních či životních situacích se bez odborných znalostí neobejde. A i při takovém běžném nakupování je třeba znát pravidla, třeba proto, aby člověk třeba věděl, jak správně zboží reklamovat. Ale to jsem odbočil od Vaší otázky, na kterou však neznám stručnou odpověď.

Jaký vliv má na Vaši práci mezinárodní právo a rozhodnutí mezinárodních soudů?

Sleduji zejména judikaturu Soudního dvora Evropské unie v otázkách týkajících se spotřebitelských věcí, která má význam pro naše rozhodování. Významné jsou například jeho závěry týkající se požadavku adekvátní a efektivní soudní ochrany – jde o tzv. zásadu efektivity.

Jsou podle Vás současné zákony a právní předpisy dostatečné pro ochranu práv občanů?

Na to jsem už částečně odpověděl výše. Právních předpisů máme dostatek, je ale potřeba i znát, jak správně tu ochranu uplatnit. Co se týká třeba spotřebitelské ochrany, dnes fungují

organizace, které se spotřebitelskou problematikou zabývají. To bych určitě doporučil. Za ideální považuji, když se věc podaří vyřešit mimosoudně, pokud se to ale nepovede, tak zkrátka nezbyvá než se obrátit na soud. Když už jste se ptala na právní předpisy, jsem zvědav, jak bude fungovat novinka v našem právním řádu – hromadné žaloby. Zatím jsem zaznamenal spíše negativní hodnocení schválené právní úpravy, ale uvidíme, zdali a jak se osvědčí v praxi.

Jak vidíte budoucnost digitalizace v právním systému? Jaké přínosy a rizika s sebou přináší?

Jestli se ptáte na AI (umělou inteligenci), už se o to nějakou dobu zajímám, ale zatím jsem opatrný. Moje dosavadní zkušenosti (s GPT) ukázaly, že si třeba v případě, kdy nemá dostatek relevantních dat, dost vymýšlí, což mi kupodivu poté, co jsem ji konfrontoval, nakonec přiznala. Možnosti využití bych ale do budoucna viděl a v oblasti práva to určitě bude příležitost zejména pro vydavatele velkých právnických digitálních systémů pro potřeby jejich uživatelů.



Pavel Horňák kromě soudcovské činnosti působí jako kytarista v jičínské kapele.

Jaké hodnoty považujete za nejdůležitější při výkonu funkce soudce Nejvyššího soudu?

Myslím, že každý soudce, nejen tedy Nejvyššího soudu, by měl být odborník s vyzrálou osobností a s vynikajícími charakterovými vlastnostmi. Měl by být uvážlivý a celkově by měl být nastaven tak, aby mohl rozhodovat nezávisle, nestranně a spravedlivě.

Co považujete na funkci soudce Nejvyššího soudu za nejhezčí?

Především chci říci, že si možnosti pracovat na Nejvyšším soudu velice vážím. A líbí se mi na ní třeba to, že to je sice odpovědná, ale i nesmírně zajímavá a tvůrčí práce.

Jak je pro Vás náročné každý týden dojíždět do Brna?

Dojíždění do Brna mi nevadí, autem jezdím rád. Oproti některým kolegům mám i výhodu, že mám již dospělé děti, takže s manželkou nesdílíme rodičovské povinnosti. Režim dojíždění do Brna mám

nastavený tak, abych zvládl, co potřebuji i v koordinaci s ostatními kolegy v senátu. Veškerý čas v Brně se snažím maximálně využít k práci, snad s výjimkou večerních fotbalů.

Prozradíte nám něco ze svých koníčků? Jak relaxujete?

O fotbale jsem se už zmínil, jinak se věnuji hudbě, kterou jednak rád poslouchám a působím též jako kytarista v jičínské kapele Smradlavý hračky.

Závěrem mi dovoluete jednu osobnější otázku – veřejnost si Vás stále spojuje s kariérou úspěšného zpěváka 80. let. Jak na tuto dobu s odstupem času vzpomínáte?

Byl jsem tehdy studentem gymnázia a ze dne na den se mi doslova změnil život. Zpívání jsem bral spíše jako zábavu, ne jako profesi, takže jsem si to docela užíval a vzpomínám na to rád.

**Děkuji za rozhovor.
Gabriela Tomíčková**



Na společné dovolené s manželkou v Římě.

SETKÁNÍ PŘEDSEDŮ NEJVYŠŠÍCH SOUDŮ ZEMÍ STŘEDNÍ A VÝCHODNÍ EVROPY



Konference umožňovala otevřenou diskusi o fungování soudnictví mezi předsedy soudů.

Předseda Nejvyššího soudu Petr Angyalossy se v doprovodu ředitele své kanceláře Aleše Pavla zúčastnil setkání předsedů nejvyšších soudů zemí střední a východní Evropy, které se konalo v kosovské Prištině. Jednalo se již o 14. takovéto setkání, tentokrát i při příležitosti 60. výročí založení Nejvyššího soudu Kosova.

Setkání nabídlo v první řadě prostor pro diskusi na důležitá témata – a to nejen pro soudy střední a východní Evropy – která se týkala nezávislosti soudnictví, vyřizování věcí a délku řízení apod. Předseda mimo jiné zdůraznil, že nezávislost je jednou z klíčových podmínek pro to, aby soudní moc mohla plnit svou úlohu, ale má vliv i na to, jak je soudnictví vnímáno veřejností.

Předseda rovněž připomenul, že z praktického hlediska by měl stát zajistit nezávislost soudců také tím, že jim poskytne odpovídající materiální zabezpečení.

Jak z diskuze vyplynulo, s obdobnými problémy se potýká většina zúčastněných států.

Pokud se jedná o vyřizování věcí a délku řízení, i zde se jedná o palčivé téma, se kterým se v různých státech potýkají různým způsobem, účastníci si tak mohli vyměnit své vlastní praktické zkušenosti. Mezi jeden z problémů, který je poměrně rozšířen, je nedostatečné platové ohodnocení asistentů soudců.

Stranou nezůstaly ani otázky spojené s komunikací vůči veřejnosti a využíváním technologií, jakož i zveřejňování rozhodnutí na internetových stránkách a pořádání akcí pro veřejnost, jako jsou školní exkurze či setkání se zástupci médií. Setkání umožnilo přítomným zaměřit se na otázky, které se mohou jevit zvláště aktuální právě pro státy střední a východní Evropy, a to z hlediska jejich specifického pohledu na věc.

PETR ANGYALOSSY BESEDOVAL SE STUDENTY PRVNÍHO ROČNÍKU PRÁVNICKÉ FAKULTY



V letošním roce se na akci přihlásilo více než 2 000 studentů.



Předseda Nejvyššího soudu přiblížil studentům na Prvákovinách práci soudců.

Masarykova univerzita každoročně připravuje pro nově nastupující studenty tzv. Prvákoviny – dvoudenní akci, na které se noví studenti seznámí se svými spolužáky, univerzitou i vysokoškolským životem. Organizátoři Prvákovin na právnické fakultě cílí na to, aby novým studentům přiblížili i jednotlivé právnické profese. Zvou proto odborníky, kteří se studenty besedují o konkrétních oborech a přibližují jim svoji praxi. Nově nastupující studenti se tak setkají se soudci, advokáty, akademiky nebo státními zástupci, kteří se s nimi podělí o své zkušenosti. Studenti tak mohou získat inspiraci pro výběr svých vlastních budoucích povolání.

Pozvání k besedě se studenty přijal letos, stejně jako v loňském roce, také předseda Nejvyššího soudu Petr Angyalossy, který studentům přiblížil práci soudců a podělil se s nimi o své vzpomínky na studia. Studenty zajímaly kariérní cesty, které vedou k pozici soudce na Nejvyšším soudu, ptali se na požadavky, které jsou na soudce kladeny, a diskuze se dotkla i témat mezinárodní spolupráce mezi soudy a rozdílů mezi českým a zahraničními právními systémy.

Gabriela Tomíčková

NEJVYŠŠÍ SOUD PŘIJAL DELEGACI PŘEDSEDY LOTYŠSKÉHO NEJVYŠŠÍHO SOUDU



Společná fotografie před budovou Nejvyššího soudu.

Ve dnech 6.–8. srpna 2024 navštívila Českou republiku výprava Nejvyššího soudu Lotyšska. Delegace v čele s předsedou lotyšského Nejvyššího soudu Aigarsem Strupišsem usilovala o výměnu konkrétních poznatků a dobré praxe z různých aspektů fungování našich justičních institucí. V tomto směru cílila na diskusi se zástupci Nejvyššího soudu a Justiční akademie. Na Nejvyšší soud delegace zavítala 7. srpna.

Kromě předsedy lotyšského Nejvyššího soudu se delegace účastnili předsedkyně trestního kolegia Anita Polakova, předseda občanskoprávního kolegia Nurmunds Selanieks, ředitelka správy Sandra Lapina, vedoucí oddělení komunikace Rasma Zvejniece a projektová manažerka Zane Mičule.

Již značná variabilita pracovní náplně zúčastněných dává tušit, že návštěva se zaměřila na justiční činnost v relativně velké šíři. Dokázala tak otázky soudní práce pokrýt nejen z hlediska rozhodovací činnosti, ale i stran fungování soudní správy, spisové agendy, informačních systémů, elektronizace, komunikace s veřejností či odborného vzdělávání.

Abychom mohli hostům poskytnout potřebnou součinnost, během jejich návštěvy na Nejvyšším soudě se jim ochotně věnovala řada našich zástupců, a to v čele s předsedou Petrem Angyalossym, předsedou trestního kolegia Františkem Púrym a předsedou senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Pavlem Simonem. Na diskuzích se rovněž podíleli ředitel kanceláře předsedy Aleš Pavel, ředitel



Delegace si kromě interiéru budovy mohla prohlédnout i venkovní část s terasou, která je umístěna ve vnitrobloku.



Zástupci nejvyšších soudů si vyměnili poznatky o fungování justice v obou zemích.

správy soudu Roman Krupica či tisková mluvčí Gabriela Tomíčková. Po organizační stránce se hostům věnoval i Jan Kovář, referent pro vnější vztahy a protokol.

Hosté zažili na Nejvyšším soudě bohatý odborný program – nicméně zápisníky plné poznámek, náčrtů a diagramů ohledně dobré praxe v justici si odnesly obě strany. Druhý den se návštěva v doprovodu vedoucí oddělení analytiky a srovnávacího práva Lívie Ivánkové přesunula na Justiční akademii, kde odborné diskuse pokračovaly již v režii zástupců Justiční akademie.

Jak již bývá zmiňováno, ať již na stránkách našeho čtvrtletníku, v tiskových zprávách či jinde, vzájemné kontakty s vrcholnými soudními institucemi, zejména z Evropské unie, bývají důležité nejen po stránce odborné výměny, ale i z hlediska osobních kontaktů se zahraničními soudy které zvyšují kvalitu každodenní spolupráce. Speciálně tato návštěva však byla výjimečná šíří tematického záběru odborných diskusí a z našeho pohledu svůj účel na výbornou splnila.

Jan Bena

NEJVYŠŠÍ SOUD USPOŘÁDAL NEFORMÁLNÍ SNÍDANI S NOVINÁŘI



Na Nejvyšším soudu se na konci srpna uskutečnilo první neformální setkání s novináři, jehož cílem bylo prohloubit vzájemnou spolupráci. Setkání vedl předseda Nejvyššího soudu Petr Angyalossy, který zdůraznil důležitost otevřenosti soudnictví vůči médiím a veřejnosti. Neformální charakter setkání umožnil oběma stranám otevřeně diskutovat o problémech a výzvách, se kterými se potýkají jak novináři, tak představitelé justice.

Diskuze se zaměřila například na to, jak mohou novináři lépe porozumět soudnímu prostředí, aby výsledné informování ze strany médií bylo přesné a objektivní. Projednávala se otázka, jak komunikovat složitá a citlivá soudní rozhodnutí a jak mohou média přispět k větší transparentnosti a pochopení práce Nejvyššího soudu. V neposlední řadě se diskutovalo o vlivu sociálních médií na informovanost veřejnosti a o možnostech spolupráce na vzdělávacích iniciativách, které by zvýšily povědomí veřejnosti o soudnictví.

Snaha o zlepšení komunikace a spolupráce s médii je důležitým krokem k posílení důvěry veřejnosti v právní systém a k zajištění objektivního mediálního pokrytí. I proto plánuje Nejvyšší soud podobné setkání v budoucnu zopakovat.

Gabriela Tomíčková

NEJVYŠŠÍ SOUD NADÁLE VÍTÁ EXKURZE ČESKÝCH I ZAHRANIČNÍCH STUDENTŮ



Studenti zavítali také do Sálu Františka Vážného.

Velice nás těší trvající zájem o studentské exkurze na Nejvyšším soudu. V rámci další z nich k nám 24. července zavítala skupina zahraničních studentů pod záštitou Evropského centra pro kariérní vzdělávání (European Centre for Career Education, ECCEDU). Organizace exkurze se ujala mluvčí Gabriela Tomíčková a studentům se věnovali poradci oddělení analytiky a srovnávacího práva Jan Bena a Jana Zápotocká.

Studenti uvítali možnost seznámit se blíže se systémem českého soudnictví, s fungováním Nejvyššího soudu. Především však měli příležitost k vlastním dotazům, které beze zbytku využili. Zajímali se do hloubky například o systém opravných prostředků, filtraci dovolání před Nejvyšším soudem, kvaziprecedenční povahu soudních rozhodnutí, rozsah odůvodňování rozhodnutí apod. Nakonec si v krátkosti prohlédli funkcionalistickou budovu Nejvyššího soudu.

Studenti v neposlední řadě zhlédli i prezentační video, které bylo loni vytvořeno k výročí třiceti let novodobé existence Nejvyššího soudu v Brně. To můžete nadále nalézt v české i anglické verzi na internetových stránkách Nejvyššího soudu.

Jan Bena

Z ROZHODOVACÍ ČINNOSTI NEJVYŠŠÍHO SOUDU

Závěrem předkládaného čísla čtvrtletníku AEQUITAS bychom v odlehčené podobě rádi upozornili čtenáře na aktuální kauzy rozhodované Nejvyšším soudem. Doufejme, že se v lepším případě do podobných situací sami nedostaneme, protože účastníky řízení byli např. zájemci o byty či rekonstrukci, jejichž sny o pěkném bydlení zkomplikovali obvinění. Ti své plány, jak si „přivydělat“ nelegální cestou, zrealizovali a stali se tak hlavními aktéry úvodních tří trestních kauz.

V případě **sp. zn. 8 Tdo 404/2024** byl obviněný a současně předchozí majitel prodaného bytu shledán přečiny krádeže a poškození cizí věci. Vykližení bytu totiž vzal pěkně od podlahy, a to doslova. Kromě osobních věcí rozebral část plovoucí podlahy a interiérové dlažby, vyboural dřevěné mezipatro se schodištěm, „vyklidil“ také tři kusy interiérových dveří, LED osvětlení a dřevěné garnýže. V bytě mj. poničil vstupní dveře, zdivo v místnostech, plastová okna a žaluzie, nejspíše proto, aby se noví majitelé nenudili a mohli trávit čas produktivně renovací nově nabytého bytu. Celková škoda odnesením a poškozením věcí přesáhla 100 000 Kč. Obviněný vedl obhajobu tím směrem, že poškození s odnesením věcí souhlasili, případně že poničení bytu vzniklo v minulosti či pouhým nedorozuměním. Nejvyšší soud uvedl, že *„ani logickou úvahou pak nelze dospět k závěru, že by poškození souhlasili s tím, aby obviněný před předáním bytu rozebral a poničil příslušenství bytu“*. Soudy neuvěřily ani tvrzení, že k poškození bytu došlo při vystěhování věcí jako např. *„nelze vysvětlit potření pouze části dveří bílou barvou (navíc nehezským způsobem) tvrzenou snahou o zkrášlení dveří“*, jako zjevné naschvály pak bylo hodnoceno *„zalepení oken lepidlem a slepení žaluzií či přestřížení elektrického kabelu“*.

Nejenom nákup bytu, ale i jeho nájem skýtá rizika, jak dokládá případ **sp. zn. 8 Tdo 363/2024**. Obviněná nabízela na různých webových portálech inzeráty na prodej cizího bytu za podprůměrnou cenu v dané lokalitě. První poškozený po uzavření rezervační smlouvy uhradil zálohu ve výši 350 000 Kč. Namísto předání klíčů byl následně donucen k podpisu výpovědi rezervační smlouvy, aniž by mu byla záloha vrácena. Na daný inzerát byl nalákan i další poškozený, který obdobným způsobem přišel o 105 000 Kč. Byť dovolatelka tvrdila, že za vše může spoluobviněná, tak to *„byla ona, která písemné podklady pro poškozené, s nimiž osobně jednala, připravila, ačkoli ve skutečnosti bylo zřejmé již ze samotného průběhu přípravy smluv a schůzek s poškozenými, že standardní procedura je obcházena“*. Záměrem tak nebylo řádné smluvní jednání, nýbrž podvodně od poškozených vylákat finanční prostředky. Při vyvrácení obhajoby obviněné soudy poukázaly i na skutečnost, že o „dobrém úmyslu“ mj. rozhodně nesvědčí skutečnost, že obviněná uzavírala novou smlouvu s druhým poškozeným na již „prodaný“ byt. Soudy proto dospěly ke správnému závěru, že obviněná naplnila po všech stránkách přečin podvodu.

Ani samotní vlastníci nemovitostí nejsou uchráněni před všemi nástrahami, zvláště pokud např. chtějí přistoupit k rekonstrukci, jak o tom vypovídá případ **sp. zn. 4 Tdo 574/2024**. Obviněný se jako osoba jednající jménem společnosti vyrábějící kuchyně na míru dopustil ve dvou případech trestného činu podvodu, když zákazníkům přislíbil zajištění výroby nové kuchyňské linky včetně dodávky a montáže, aniž by informoval společnost, jejímž jménem jednal, o dohodnuté zakázce a vybrané záloze, přičemž finanční prostředky si ponechal pro vlastní potřebu. Poškozeným byla způsobena škoda přes 700 000 Kč. Obviněný mj. namítal porušení práva na spravedlivý proces tím, že se nemohl účastnit veřejného zasedání u odvolacího soudu. Námitka byla vyhodnocena jako nedůvodná i proto, že omluvu soudu zaslal pouze jeden den před jednáním, navíc v poněkud „pokročilejší“ hodinu (písemné podání dorazilo do datové schránky soudu ve 23:42 hod.). O to více je pak zarážející, že tvrzený důvod nepřítomnosti (pracovní neschopnost), měl trvat již několik týdnů. Nejvyšší soud nesouhlasil ani s tím, že by v případě byly naplněny předpoklady pro uplatnění zásady subsidiarity trestní represe, jelikož obviněný dokonce jednoho poškozeného nepravdivě utvrzoval v tom, že realizace zakázky proběhne, jen v jiném termínu, ačkoliv věděl, že se tak nestane, neboť výrobce o ní ani neví, u druhých poškozených pak měl záměr vylákat ještě vyšší částku, než kterou mu ve skutečnosti předali. Uvedené okolnosti naopak svědčí o vyšší míře společenské škodlivosti jednání obviněného.

Poněkud nezvyklou situací se zabýval případ **sp. zn. 6 Tdo 360/2024**. Obviněný byl uznán vinným zločinem těžkého ublížení na zdraví, kterého se dopustil tím, že jako řidič linkového autobusu nejprve vykázal poškozeného z přepravy, neboť cestoval se svým psem bez nasazeného košíku. Když po vystoupení stál poškozený viditelně čelem k autobusu a gestikuloval na obviněného, tak ten se s autobusem opětovně rozjel a úmyslně pravým předním rohem autobusu lehce narazil do zde stojícího poškozeného a z místa nehody ujel, ač si byl vědom, že poškozený vlivem nárazu a zřejmě i leknutí upadl mimo vozovku. Způsobená zranění vyžadovala několikadenní

hospitalizaci, poškozeného navíc omezovala minimálně dalších 6 týdnů. Nejvyšší soud v rozhodnutí mj. vysvětlil, že nelze zaměňovat dobu „léčení“ s dobou „omezení“, která je v podstatě vždy širší a odpovídá i trvání dalších dopadů zranění do běžného života. Nejvyšší soud dospěl k závěru, že soudy nižších stupňů situaci vyhodnotily správně, dovolací argumentaci obviněného tak nebylo přisvědčeno. Takový Švejk by nejspíše vyhodnocení případu uzavřel konstatováním, že příště bude poškozený „*aspoň vědět, že jezdit MHD není žádná legrace, lidem jedoucím v autě by se to stát nemohlo*“.

Podobně i v případě **sp. zn. 11 Tdo 486/2024** došlo k úmyslnému sražení chodce, v tomto případě byl však poškozený dopředu prokazatelně informován o úmyslu obviněného, a to konkrétně ve formě tzv. předkolizní výzvy „*Uhni, nebo tě sundám!*“. Poškozený byl sice opačného názoru („*To neuděláš!*“), jak ale čtenáři už tuší, udělal to. Obviněný byl uznán vinným ze spáchání přečinu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti a přečinu neposkytnutí pomoci řidičem dopravního prostředku. Obviněný jako řidič z povolání brojil zejména proti tříletému trestu zákazu činnosti, Nejvyšší soud však nepřisvědčil námitkám, že by se v dané věci jednalo o trest nepřiměřeně přísný, naopak se jedná o trest odpovídající povaze a závažnosti spáchaných trestných činů.

O tom, že i zemědělská činnost na českém venkově se může přehoupnout v kovbojku jako z divokého západu (jen v technologicky pokročilejším pojetí, kdy namísto koní jsou v hlavní roli traktory), vypovídá řízení, které Nejvyšší soud eviduje pod **sp. zn. 7 Tdo 499/2024**. Tři obvinění přijeli na příjezdovou cestu k zahradě, kde byla uschována štípačka na dřevo v hodnotě 11 500 korun. Obvinění za účelem odvozu štípačky nejprve započali slovní rozepru s poškozeným a následně se snažili přetlačováním zajistit otevření brány vedoucí na zahradu. Poškozený bránu nejdříve držel z vnitřní strany, aby zabránil jejímu otevření, avšak nezabránil vniknutí obviněných na svůj pozemek. Jeden z obviněných nastoupil do traktoru nachystaného na příjezdové cestě a začal couvat do zahrady za účelem připojení štípačky. Poškozený se opět snažil uzavřít bránu, ovšem obvinění za použité fyzického násilí a současně nebezpečnou manipulací s traktorem zabránili poškozenému v jeho jednání a způsobili mu tak poranění. Obviněnému se sice podařilo připojit štípačku za svůj traktor, ale následně na zahradu přijel další poškozený, který svým traktorem zablokoval výjezd ze zahrady. Jeden z obviněných dovolání opíral o tvrzení, že nevěděl, že není vlastníkem předmětné štípačky, přičemž ke dni spáchání trestného činu si musel být vědom, že není vlastníkem ani spoluvlastníkem, takže se tato námitka jevila jako neopodstatněná. Navíc byla poškozeným způsobena újma na jejich právech nedotknutelnosti obydlí, protože setrvávat bez dovození na cizím „ranči“ se zkrátka nesmí. Obvinění byli uznáni vinnými zločinem loupeže a přečinem porušování osobní svobody a odsouzeni k podmíněným trestům odnětí svobody. Jejich dovolání bylo Nejvyšším soudem odmítnuto.

Velkou obilninovou krádež řešil Nejvyšší soud pod **sp. zn. 7 Tdo 483/2024**, kdy obviněný jako předseda představenstva za společnost neoprávněně prodával obilí, ječmen a kukuřici. V letech 2013 až 2015 v devíti případech prodával tyto komodity ze zásob ve vlastnictví banky a způsobil tak škodu ve výši 83 534 931,36 korun. Obviněný v dovolání nesouhlasil s interpretací smluv zajišťujících převod vlastnického práva a tvrdil, že obchodoval komodity, na které se nevztahovaly skladištní listy držené bankou. Ze zajištěných důkazů však jasně vyplývalo, že obviněný neobchodoval pouze s převisem zásob a bance se navíc nedostalo žádné úhrady za prodané zboží. Dovolání neshledal Nejvyšší soud opodstatněným, bylo odmítnuto. Obviněný byl odsouzen k odnětí svobody na pět let a šest měsíců a k trestu zákazu činnosti na dobu pěti let. Obviněný tímto nelegálním prodejem nevydělal na jediném zrnu, protože bude muset uhradit náhradu škody v plné výši.

Zločinem krádeže a přečinem legalizace výnosů z trestné činnosti byli v dovolacím řízení **sp. zn. 4 Tdo 265/2024** uznáni vinnými dva obvinění, kteří pracovali pro internetový obchod jako technici a odcizili ve skladovém prostoru společnosti předměty v hodnotě 1 080 370 korun a 259 695 korun. Předměty jako mobilní telefony či bezdrátová sluchátka první obviněný ukrýval a oba je pak vynášeli ze skladového areálu. Spoluobviněný elektroniku poptával a kupoval, přičemž byl seznámen s tím, že se jedná o předměty pocházející z trestné činnosti. Byl tak obviněn z přečinu legalizace výnosů z trestné činnosti. Odvolací soud u rozhodnutí soudu prvního stupně správně zprostil obžaloby pro některé dílčí úkony, balíčkovým banditům uložil tresty ve výši odnětí svobody na 3 roky s odkladem na 5 let, 2 roky s odkladem na 4 roky a peněžité tresty ve výši 300 000 korun, 150 000 korun a propadnutí finanční hotovosti ve výši 500 000 korun. Nejvyšší státní zástupce však dovolání podal ve prospěch obviněných kvůli chybějící citaci právní věty a popisu žalovaných skutků. Nejvyšší soud považoval námitky za důvodné a kvůli neúplnému výroku rozhodnutí krajského soudu částečně zrušil a vrátil znovu k projednání. Poškozená společnost byla odkázána s uplatněním nároků na náhradu škody na občanskoprávní řízení.



Ne vždy se k zákazníkovi dostane zboží, které si objednal. Avšak nejen mezi pracovníky e-shopu se najdou nepoctiví zaměstnanci.

O něco jednotvárnější byl výběr balíčků v řízení **sp. zn. 7 Tdo 408/2024**. Zde si řidič provozovatele poštovních a přepravních služeb a obviněný v jedné osobě vyhlídl 15 zásilek obsahujících mobilní telefony. Ty si ponechal, prodal, daroval či jinak s nimi naložil, čímž se dopustil přečinů krádeže a porušení tajemství dopravovaných zpráv. Celkem způsobil škodu ve výši 141 148 korun. Dovolání podal Nejvyšší státní zástupce, který se neztotožnil s tím, že obviněnému nebyla dána odpovědnost za žádný trestný čin. Závěry nižších stupňů akceptoval co do způsobu prokázání odcizení (v souladu se zásadou *in dubio pro reo*, nebylo možné prokázat, že obviněný telefony odcizil), avšak ne v případě legalizace výnosu z trestné činnosti. Podle státního zástupce a následně i Nejvyššího soudu soudy obou stupňů opomněly ale hodnotit nestandardní způsob nabytí věci, kdy obviněný musel být obeznámen s tím, že telefony pocházejí z trestné činnosti. Obviněný tvrdil, že telefony nakupoval od jemu neznámé osoby, bez dokladů, ve velkém množství a za částky výrazně pod prodejní cenou. Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí nižších stupňů a věc přikázal prvnímu stupni znovu projednat.

Zálusk na zásilku s elektrem měl i obviněný v dalším dovolání, ovšem zde se jednalo o rozměrnější balení obsahující elektrokotel. Přečinu zpronevěry se řidič přepravní společnosti dopustil tím, že převzal a naložil kotel, který na přepravní trase vyměnil za barel naplněný hlinou, textiliemi a PET lahvemi. Tímto jednáním způsobil nejen nemilé překvapení kupujícímu, který si takovým zařízením nemohl zatopit bez rizika zdravotních problémů a požáru, ale také škodu ve výši 15 190 korun. Obviněný poukazoval na to, že kotel mohl být vyměněn před převzetím k doručování. Z kamerových záznamů však bylo vidět, že balík byl dopraven ve standardním stavu a zabalen v průhledné folii, následně jej pracovníce obalila černou folií a obviněný jej naložil do vozu, a přijel do doručovacího skladu s již jinak zabalenou zásilkou. Obviněný byl jedinou osobou, která manipulovala s balíkem mezi nakládkou a vykládkou. Tímto jednáním si vymanipuloval odnětí svobody po dobu 8 měsíců s odkladem na 18 měsíců a povinnost zaplatit poškozené společnosti 14 497 korun. Dovolání obviněného, **sp. z. 4 Tdo 435/2024**, bylo odmítnuto.

AEQUITAS

INTERNETOVÝ ČTVRTLETNÍK NEJVYŠŠÍHO SOUDU



AEQUITAS | ČTVRTLETNÍK NEJVYŠŠÍHO SOUDU - 3/2024

Verze:

elektronická, formát PDF

Redakce:

Bc. Monika Němcová, Bc. Gabriela Tomíčková,
Mgr. Václav Vlček, Mgr. Bc. Jan Bena

Fotografie:

Bc. Soňa Šmahelová, Bc. Gabriela Tomíčková,
Bc. Monika Němcová, Ing. Jiří Sláma, JUDr. Hana Tichá,
soukromý archiv JUDr. Ondřeje Círka,
soukromý archiv JUDr. Pavla Horňáka, archiv Nejvyššího soudu,
archiv Nejvyššího soudu Kosova, Archidesign.

Redakční rada:

předseda redakční rady JUDr. Petr Angyalossy, Ph.D.,
JUDr. Petr Šuk, JUDr. Pavlína Brzobohatá,
JUDr. František Púry, Ph.D., Mgr. Aleš Pavel

Grafické zpracování:

Dominik Martin

Registrace:

AEQUITAS ISSN 2570-572